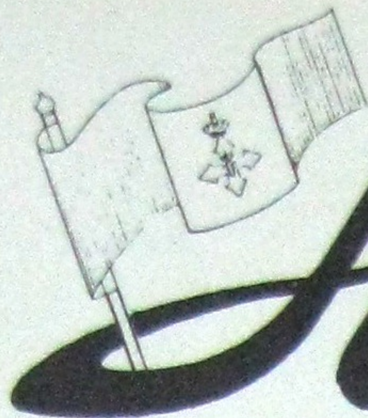
AUDACES FORTUNA JUVAT



Stindardul românilor

Anul I, Nr. 1, Septembrie 1985 Redaktion: Gmunderstrasse 28 - 8 000 München 70

COMEMORAREA LUI ION VALERIU EMILIAN

Ne-am întâlnit astăzi, aici, pentru a-l pomeni pe Doctorul Ion Valeriu Emilian, plecat dintre noi către veşnicie în ziua de 6 Iulie a acestui an şi înmormântat în cimitirul dela Fürstenfeldbruck la 11 Iulie.

Pentru mine este aproape neverosimil! Mi s'ar părea mai firesc ca îndreptându-mi privirea către dumneavoastră să-l găsesc acolo, în primele rânduri, aşa cum obişnuia s'o facă, venind —pe orice vreme— Duminicile dela Fürstenfeldbruck la München pentru a lua parte la Sf. Liturghie.

Desigur, Ion Emilian era un om în vârstă şi, logic, sfârşitul lui era previzibil. Şi totuşi, puternica lui vitalitate desminţea această ipoteză.

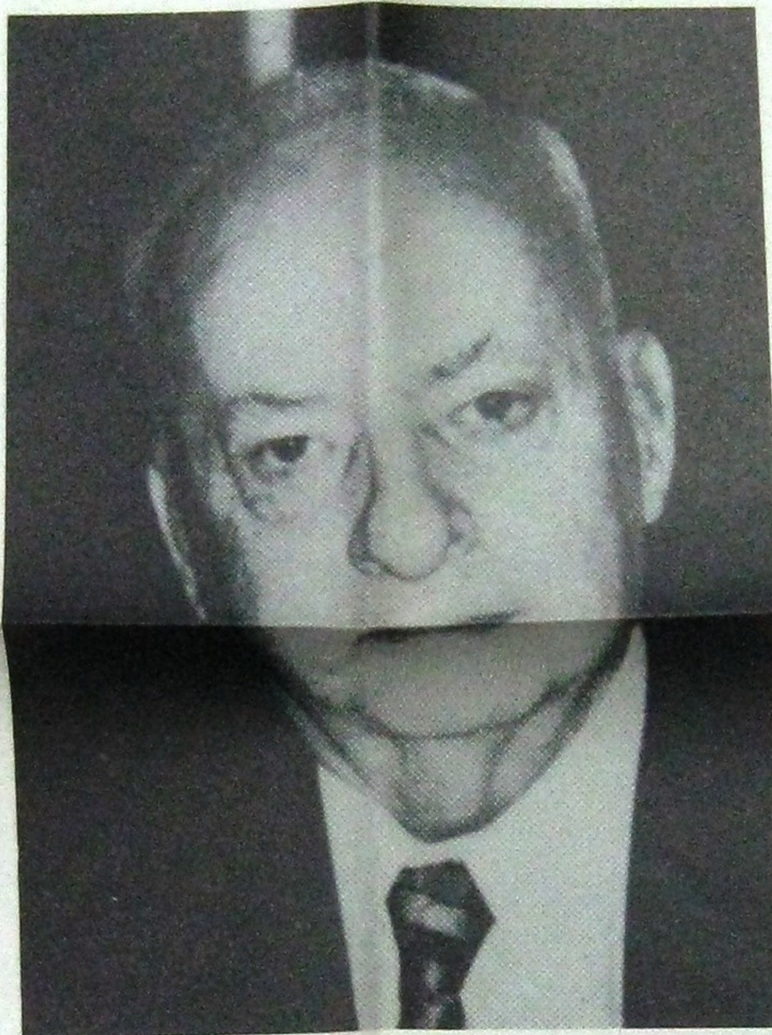
Activ şi dovedind o nemaipomenită luciditate până de curând, vestea stingerii lui din viaţă a căzut ca un trăznet din cer senin.

Se cuvine să încep prin a aminti *câteva succinte date biografice:*

S'a născut la 14 Decembrie 1906 la Craiova. A început liceul la Sf. Iosif în Bucureşti, unde a învăţat limba germană. Apoi şi-a continuat studiile la cunoscutul liceu militar Mănăstirea Dealului. A voit să devină ofiţer activ, dar nu a fost lăsat de către tatăl său, care l-a îndrumat către ştiinţele juridice. A devenit avocat şi s'a remarcat în procese cu caracter politic. Încă de copil, educaţia patriotică i-a fost făcută de către unchiul său, Duminica, pe care-l adora. Ca tânăr avocat a intrat în organizaţia politică „Liga Apărării Naţional Creştine" condusă de marele naţionalist A.C. Cuza, iar mai târziu de Octavian Goga. In timpul guvernării lui Goga, ajunge prefect al judeţului Neamţ.

Prin educaţia primită dela unchiul său Duminica, continuată la liceul militar şi prin linia partidului condus de Cuza-Goga, Ion Emilian devine un activ luptător naţionalist şi evident anti-comunist. Astfel atunci când generalul Antonescu a ordonat: „Români treceţi Prutul", Ion Emilian s'a înrolat voluntar ca ofiţer de rezervă în regimentul 2 Călăraşi din Caracal cu gradul de locotenent, comandant de escadron.

Astfel a început epopeia unor fantastice lupte, la Prut, la nord de Rădăuţi, având drept prim obiectiv Hotinul. Au trecut Nistrul şi luptele au continuat la Moghilev, au trecut Bugul şi s'au dat lupte grele la Mihailovka, Berislav, au trecut şi Niprul, luptele continuând la Kachovka, Melitopol, Bdyansk, pentru a trece după aceea în Crimeea la Djankoi, Feodosia şi Kerci. Mergând din victorie în victorie, regimentul a pătruns în Caucaz, luând parte la luptele din Cuban, Anapa, Krasnodar, apoi îndreptându-se către Marea Caspică pe direcţia Salsk, Proletarskaya, Elista, Outta şi ajungând în sfârşit la gurile Volgei acolo unde aceasta se varsă în Marea Caspică, la Astrakan! Este cel mai înaintat punct la care au ajuns unităţile române şi germane, peste 4000 kilometri de ţară!



Dr. Ion Valeriu EMILIAN

Prin faptele sale de arme, Emilian devine cunoscut în întreaga armată de pe front, iar în Cavalerie, devine unul dintre eroii legendari ai acestui război. Este de multe ori decorat şi obţine şi ,,Ordinul Mihai Viteazul", cea mai mare decoraţie românească, extrem de rar obţinută de către un ofiţer de rezervă.

Războiul i-a cimentat caracterul, prin război s'a identificat cu sine însuşi, cu firea lui de luptător înăscut.

Dar, aşa cum scrie domnul Doctor Claudian într'un articol închinat memoriei lui Emilian, citez: „războiul nostru nu s'a terminat la 23 August 1944, aşa cum vor câţiva aşa zişi —democraţi—, în clipa în care am scăpat din ghiarele fascismului. Abia acum începe lupta cea mare, care va pune în cumpănă însăşi existenţa naţiei noastre. Şi Emilian caută un colţ în lumea liberă, unde nimeni nu ne chiamă, şi nimeni nu ne aşteaptă, pentru a continua bătălia Neamului, care era bătălia lui. Stindardul lui flutură aici, timp de peste 35 de ani, peste exilul românesc veşnic învrăjbit, minat de sectarisme nevolnice şi din ce în ce mai secătuit de credinţa şi de speranţe", închei citatul.

L-am cunoscut îndată după venirea mea în exil, cu opt ani în urmă.

M'a onorat dela început cu prietenia sa şi i-am devenit curând cel mai apropiat colaborator. A însemnat o cinste pentru mine a sta alături de acest om, care a fost una din cele mai de seamă personalităţi ale exilului românesc.

Plecat din ţară de 40 de ani, n'a uitat o clipă că este român şi şi-a închinat Patriei îndepărtate, pe care a îndrăgit-o ca nimeni altul, toţi anii ce-i mai rămăseseră de trăit, până la ultima suflare.

A întemeiat şi a condus timp de 35 de ani cel mai marcant ziar românesc, apărut după război dincolo de hotarele noastre. Iniţiator şi Redactor şef al Stindardului, publicaţie de înalt prestigiu, a făcut din apariţia acestuia ţelul său de viaţă, raţiunea sa de a fi. A luat şi a menţinut ferm legătura cu românii de pe tot globul; a cerut, a adunat şi a triat mii de articole; a urmărit cu neobosită râvnă procesul tipografic; a corectat un număr infinit de pagini; a încheiat abonamente pentru a asigura existenţa periodicului său, depunând extenuanta muncă de expediere a fiecărui exemplar, din fiecare număr, în toate colţurile lumii.

A întruchipat, neobosit şi neabătut, o întreagă uzină creatoare de frumuseţe, adevăr şi nădejde în mai bine.

In amintirea anilor în care a luptat pentru Ţară şi în memoria celor care au căzut pe front, splendida *mărturie a acelei epoci din viaţa sa,* ne-a lăsat o minunată carte intitulată: „DER PHANTASTISCHE RITT", apărută mai întâi în limba franceză cu titlul: „LES CAVALIERS DE L'APOCALYPSE".

Această carte este cea mai bună din câte s'au scris în literatura românească de război şi una din cele mai bune din întreaga literatură mondială.

Ea reprezintă un jurnal de război. Un jurnal în care războiul românesc împotriva comunismului este justificat în fiecare pagină; în care eroismul soldatului român este evocat cu o sensibilitate deosebită; în care lupta cu pieptul deschis împotriva tancurilor sovietice demonstrează măreţia sa sufletească. Din paginile acestei cărţi, reiese cu claritate că armata noastră nu s'a jertfit numai pentru apărarea Patriei, ci şi pentru a pune o stavilă barbariei comuniste, pentru a apăra Europa. Incontestabil adevăr, care abia astăzi începe să se întrezărească! Au trecut 40 de ani şi poate vor mai trece încă mulţi, dar, odată şi odată, lupta de avantgardă pe care au dus-o românii, va fi recunoscută şi România Mare va fi liberă, aşa cum a visat-o Emilian.

Stindardul i-a fost izvor de mari satisfacţii. Mii de scrisori primite de pe toate meridianele i-au recunoscut strădania şi i-au lăudat activitatea; mii de cititori i-au mulţumit pentru a fi ţinut nestinsă flacăra naţionalismului românesc şi a fi marcat prezenţa noastră în circuitul presei libere internaţionale, ca o continuă pledoarie a dreptului nostru milenar de existenţă ca stat liber şi independent în contextul european.

A avut însă şi mulţi duşmani, fapt inerent meseriei de gazetar şi i-a sângerat de multe ori inima din pricina vrăjmăşiei care destramă

dureros exilul nostru. Mi-a mărturisit-o adesea punctând frazele cu un oftat şi cu caracteristicul leit-motiv: „ei da"! Dar a mers înainte, conştient de menirea sa de a face cunoscut Lumii Libere, tragica soartă a României căzută sub jugul comunismului impus despotic întregului Răsărit al Europei prin ruşinosul tratat dela Yalta.

Să-i păstrăm vie amintirea! Şi mai presus de aceasta, avem sfânta datorie de a nu-i zădărnici aşteptările, de a nu destrăma ceeace a împlinit cu atâta migală şi înflăcărată iubire de Ţară.

Grea şi de cinste moştenire ne-a lăsat!

Nu putem răspunde testamentului său spiritual decât prin continuarea apariţiei Stindardului al cărui suflet a fost; testament ce vine a-l întări pe cel al lui Enachiţă Văcărescu: „Urmaşilor mei Văcăreşti, las vouă moştenire creşterea limbii româneşti şi a Patriei cinstire".

Cu 35 de ani în urmă, el şi-a denumit ziarul său: „Stindardul", urmând simbolul celui ce pe vremuri purta în luptă drapelul unităţii. Când port-Stindardul cădea, un altul îl prelua spre a duce lupta mai departe.

Ion Emilian a căzut la datorie purtând Stindardul luptei româneşti.

Consider un legământ de onoare preluarea acestui Stindard, care făgăduesc în aceste clipe solemne că va flutura deasupra exilului românesc, atâta vreme cât viaţa va mai pâlpâi încă în mine.

Articolul de mai sus, reprezintă cuvântarea lui Ion Pantazi rostită la biserica Sankt Nicolaus din München la 25 Iulie 1985, cu prilejul Comemorării lui Ion Valeriu Emilian.

Slujba religioasă a fost slujită de către Părintele Dumitru Popa din Freiburg, în prezenţa a peste 70 de români.

ŞI POMENIREA LUI SĂ FIE DIN NEAM ÎN NEAM

Departe de plaiurile-i dragi pentru a căror libertate Cruciada împotriva comunismului l-a purtat spre Soare Răsare până la Gurile Volgei iar spre Apus până pe ţărmurile Elbei, răpus de o boală care nu iartă, întocmai unui brad dezrădăcinat de uragan, într'acest miez de vară, căpitanul Ion Valeriu Emilian, acel care ne-a lăsat „Cavalerii Apocalipsului" îşi încheie viaţa-i pămîntească pe care a dus-o într'o continuă şi încordată luptă cu forţele cutropitoare ale neamurilor plecând acum pe drumul cel fără de întoarcere, aşteptat undeva de camarazii săi ostaşi ai Regimentului 2 Călăraşi cu care a împărtăşit povara celor trei ani de război.

Căpitanul Ion Valeriu Emilian a murit aşa cum a trăit, ostăşeşte: drept şi cu faţa la inamic.

Prezent în această încleştare apocaliptică, dela prima lovitură de tun, din momentul când la 22 Iunie 1941 aude porunca „de a trece Prutul",după ani de lupte glorioase, de lipsuri şi de suferinţe, poruncii de la 23 August 1944, aceea de a înceta lupta şi a depune armele, ostaşul Ion Emilian nu-i mai dă ascultare că pentru el nu era de conceput.

Auzind că Stindardul Românesc îşi flutură flamura undeva în Occident nu ezită să facă tot ce-i stă în putinţă şi să se aliniezee acelora care nu puteau sta nepăsători când vedeau că tăvălugul întunerecului se întinde peste lume.

Camaradul său de arme şi intim colaborator la „Stindardul", dl. Ion Pantazi, ofiţer activ de cavalerie, la fel erou al ultimei noastre epopei şi în plus supravieţuitor al închisorilor şi canalului morţii cu care neamul românesc a fost onorat la Teheran, Yalta şi Posdam, ne-a arătat aci, pe etape, crâmpee din viaţa şi activitatea aceluia care era prezent la toate activităţile noastre naţionale.

Fraţilor,

Munţii sunt plini de piscuri semeţe, de văi prăpăstioase, pe care cu greu le poţi trece şi a căror taină cu greu o poţi pătrunde. Frumuseţea şi măreţia lor o vezi însă când îi priveşti din depărtare cum sprijină ca nişte coloane bolta azurie a cerului.

Ion V. Emilian a fost şi el un om, un semen de-al nostru, plin ca noi toţi, cu „doruri şi necazuri". Doruri pe care nu le-a putut împlini şi necazuri pe care le-a dus cu el în mormânt. Poate că pentru mulţi a fost greu de pătruns, întocmai acelor piscuri muntoase de care nu cutezi a te apropia, dar cu cât va trece vremea cu atât mai frumoasă ne va apare icoana sufletului său şi cred că nu păcătuesc afirmând că va fi o pildă vie pentru generaţiile care vor veni după noi, că istoria cea nepărtinitoare îi va da locul pe care l-a bine meritat.

Dumnezeu să-l odihnească!

d. p.

COMUNICAT

Odată cu decesul lui Ion V. Emilian, apariţia ziarului „Stindardul", creiat din iniţiativa sa şi editat timp deaproape 35 de ani, s'a aflat în grea cumpănă. Cine îl va prelua? Cine va continua această operă de înflăcărat patriotism?

Adeseori pe când trăia, Ion Emilian m'a rugat să-i continui activitatea.

Deasemeni între 11 Iulie, data înmormântării lui Ion Emilian şi 25 August, data pomenirii sale la biserica Sankt Nicolaus din München, am primit o mulţime de scrisori şi telefoane din partea cititorilor mei, cu îndemnul de a prelua „Stindardul", sau chiar de a scoate un nou ziar, în cazul în care nu se va putea altfel.

Dintre cei ce mi-au solicitat preluarea ziarului, voi enumera numai pe cei cunoscuţi de întreg exilul românesc.

Din Germania: Virgil Mihăilescu –directorul bibliotecii din Freiburg–, Preot Dumitru Popa, Profesor Doctor Constantin Nagacevschi, Doctor Ovidiu Vuia, Andrei Ozana.

Din Franţa: Doctor Horaţiu Comaniciu –Preşedintele Consiliului Naţional, Adrian Chintescu –Preşedintele Comunităţii Românilor din Franţa–, Doctor I. Claudian, Remus Radina.

Din Elveţia: N. Constantinescu –directorul tipografiei „Coresi" din Freiburg–, Comandor av. Mircea Petru.

Din Spania: Profesor Alessandro Gregorian –fost profesor de limba şi istoria civilizaţiei franceze la Universitatea „San Francisc" of Assiosi, Loretto, Pensilvania –membru fondator şi secretar general al Societăţii Academice din Roma– fondator şi fost director al secţiei româneşti a postului de radio american „Free Europe" din München – pe lângă alte însărcinări cu caracter literar şi ziaristic –, Inginer Marcel Nicolau.

Din U.S.A.: Doctor Cornel Petresevich –Preşedinte de Onoare al Comitetului Naţional Român de Eliberare. ziarist, decorat cu multe ordine şi distincţii pentru dezvăluirea comunismului în adevărata înfăţişare.

Este foarte probabil să fi primit scrisori şi pe adresa lui Ion V. Emilian, însă acestea nu mi-au fost înmânate.

Desigur ştiu cât de grea este această sarcină. Totuşi consider ca o datorie de onoare, faţă de memoria magistrului meu, şi nu pot răspunde nenumăratelor solicitări, decât prin hotărîrea de a duce ziarul mai departe.

Redacţia ziarului împreună cu toată arhiva, implicit adresele tuturor abonaţilor, se află la Fürstenfeldbruck, Balduin Helmstr. 16, unde locuia Ion Emilian.

După ce am lăsat să treacă un timp, din respect pentru durerea familiei, m'am adresat soţiei şi fiului lui Ion Emilian, rugându-i să-mi predea adresele abonaţilor, pentru a pregăti viitorul număr al ziarului.

Spre marea mea surprindere mi s'a răspuns că ziarul este „proprietatea familiei" şi că va fi scos mai departe de familie, ziarul având drept „Patron" din umbră, pe domnul doctor Michael Baican.

Am rămas stupefiat întrucât ştiam că fiul lui Ion Emilian nu ştie româneşte, iar soţia marelui dispărut deşi originară din România, nu vrea să vorbească limba română, amândoi neremarcându-se niciodată în vreo activitate românească. Familia Emilian a ţinut să marcheze o categorică distanţă faţă de români, neluând parte nici la parastasul pe care eu l-am iniţiat pentru pomenirea lui Ion Emilian. Deasemeni „Patronul" viitorului Stindardul, pe care familia Emilian l-a impus, nu s'a remarcat niciodată în paginile acestui ziar!

Am înţeles să colaborez cu Ion V. Emilian, dar nu pot accepta patronajul familiei Emilian, cu atât mai mult al unui necunoscut, care vrea să impună hotărîrea sa şi a familiei: „redactori noi şi noi idei"!

Las la latitudinea cititorilor noştri, de a interpreta aşa cum vor crede de cuviinţă hotărîrea „patronilor"!

Noi vom lucra „la lumina zilei", aşa cum a făcut-o Ion Emilian.

Mi s'a refuzat deci predarea arhivei, a contului în bancă şi a cartotecii.

Cum poate fi „proprietatea familiei", un ziar care apare din subvenţiile abonaţilor şi a donatorilor benevoli?

M'am simţit nevoit să dau publicităţii aceste lămuriri, pentru a se şti dece ziarul a cărui conducere am luat-o, apare cu nume schimbat şi cu modificări grafice.

Din punct de vedere ideologic şi patriotic însă, el va urma linia trasată de Ion V. Emilian, pe care a mers neabătut peste trei decenii.

Închei menţionând că: tot din aleasa preţuire pe care o nutresc pentru marea personalitate a predecesorului meu, şi uriaşa sa muncă, nu mă voi angaja în nicio polemică ce eventual s'ar putea isca din partea familiei Emilian.

Va apare deci ziarul „Stindardul românilor", a cărei redacţie va fi în Gmunderstr. 28 –8000 München 70–.

Redacţia va fi compusă din: Ion Pantazi Redactor şef, Doctor Ovidiu Vuia şi Andrei Ozana, vechii redactori permanenţi ai „Stindardului".

Vor fi primite articole spre editare din partea tuturor acelora care vor respecta linia ideologică a ziarului, vechia noastră ortografie şi nu au militat niciodată pentru comunism, marxism şi nici nu au fost colaboraţionişti ai guvernărilor comuniste dela Bucuresti.

Ziarul va avea o linie naţionalistă românească, fără culoare politică şi va susţine „democraţia" ca formă de guvernământ.

În plus faţă de vechiul „Stindardul" al lui Ion Emilian, ziarul va avea în jur de o pagină de „actualitate românească", şi tot în jur de o pagină de comentarii în limba engleză asupra politicii americane.

Ne vom strădui să nu avem nimic în minus faţă de prestigiosul „Stindardul", deşi ne va fi deosebit de greu să înlocuim excelenta „pană", a celui ce Dumnezeu l-a luat dintre noi.

Primul număr al acestui ziar va apare în editura „Coresi" din Freiburg, către sfârşitul lunii Noembrie, începutul lunii Decembrie a.c.

Vom depune toate străduinţele pentru ca ziarul să apară trimestrial la început, odată la două luni după consolidare.

Rugăm pe cititorii noştri care vor să opteze pentru „Stindardul românilor", să se aboneze din timp şi să ne ajute după posibilităţi, ţinând seama de marile greutăţi financiare inerente oricărui început.

Cerem iertare celor ce necunoscându-le adresa, nu le-am putut axpedia această ediţie specială.

Costul unui abonament este de 40 DM pentru Europa şi de 25 dolari, pentru alte continente. Contribuţiile pot fi trimise la:

BAYERISCHE VEREINBANK – BANKLEITZAHL: 700 202 70

CONTO Nr. 33811152 pe numele Ion Pantazi – „STINDARDUL ROMÂNILOR".

Cu Dumnezeu înainte . . . .
. . . „STINDARDUL ROMÂNILOR"

Redactor-şef: Ion Pantazi
München, 1 Septembrie, 1985

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Ion Pantazi – 8000 München 70 – Gmunderstr. 28 –Druck: N. Constantinescu – Coresi – Kronenmattenstr. 6 – 78 Freiburg – B.R. Deutschland–